

[Josiassen.]

Antal mener man dog, at kunne formindske med ca. 14 500, idet et saadant Antal regnes at være anbragt enten paa Alderdomshjem, Sygehuse eller Særforsorgsanstalter. Herefter bliver der 153 500 Personer tilbage, som kan komme i Betragtning i Henhold til Loven. Med Hensyn til de arbejdsløshedsforsikrede arbejdsløse anslaaes Antallet af Forsørgere, der falder ind under den foreslaaede Ordning, til 94 500 og Antallet af Ikke-Forsørgere til 55 500.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa Lovforslagets Enkeltheder, dem har den højtærede Socialminister allerede omtalt. Som bemærket af Ministeren kan der i Henhold til § 1 ydes 30 Kr. i Brændselshjælp til Alders- og Invalidere m. v., og i Henhold til § 2 kan der ydes Brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede arbejdsløse med henholdsvis 36 Kr. til Forsørgere og 24 Kr. til Ikke-Forsørgere. Den Hjælp, der ydes Alders- og Invalidere m. v., er at betragte som en Ret — det foreskrives i Lovens § 1. Denne Bestemmelse hilser jeg med største Tilfredshed. Det er altsaa ikke noget Skønprincip, der lægges til Grund for Uddelingen af disse Midler, og der kan derfor efter min Mening ikke blive noget at strides om mellem de Myndigheder, der skal forestaa Udbetalingen.

I Bemærkningerne til Lovforslaget er der indgaaende gjort Rede for Udgifterne, der — det var Ministeren jo ogsaa inde paa — fordeles paa følgende Maade: Staten udreder 5 594 000 Kr., Opholdskommunerne 320 200 Kr., Refusionsforbundet 1 837 300 Kr., Udligningsfonden 924 500 Kr. og Arbejdsløshedskasserne 663 000 Kr., i alt 9 339 000 Kr.

Idet jeg takker den højtærede Socialminister for Fremsettelsen af Lovforslaget, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Bækgaard: I Bemærkningerne til Lovforslaget, saaledes som det fremsattes i det andet høje Ting, siges det, at den stærke Stigning i Brændselspriserne gør det paarkrævet at yde de paagældende en saadan ekstra Hjælp, som man altsaa kalder Brændselshjælp. Det er ogsaa uomtvisteligt, at der gennem længere Tid har været en stærk Stigning i Brændselspriserne. Begrundelsen er altsaa rigtig nok, og vi kan derfor ogsaa acceptere den.

For de Personers Vedkommende, der omfattes af § 1, nemlig Alders- og Invalidere m. v., kan vi fuldt ud tiltræde, at

der ydes en saadan Hjælp. Det er det dyre Brændsel, der er Motiveringen, men der er jo ogsaa meget andet, hvorpaa Prisen er steget; at det er blevet dyrere at leve, det mærker vi vel alle, og Motiveringen kunde derfor godt gives paa et bredere Grundlag. Nu har man imidlertid valgt denne Form og Benævnelse, og det har vi heller ikke noget at indvende imod. Denne Form for ekstraordinær Hjælp har ogsaa Tradition bag sig, saa længe det kun drejer sig om Alders- og Invalidere m. v. For Aar tilbage har vi adskillige Gange forhandlet om dette Problem og flere Gange vedtaget Love om Brændselshjælp. Vi har for Resten ogsaa mere end een Gang ment at have bragt Forhandlingen om dette Spørgsmaal til Afslutning, idet vi søgte Sagen ordnet i selve Aldersrenteloven og nu sidst i Loven om Folkforsikring; i denne blev der bevilget Beløb til skønsmæssig Tildeling, derunder ogsaa til Brændsel. Men Problemet dukker altsaa op igen, og Motiveringen maa være god, da det viser sig, at den kan bruges mere end een Gang.

Mit Parti kan som nævnt under Hensyn til de høje Brændselspriser tiltræde, at denne Ekstrahjælp ydes; noget andet er, hvorledes Pengene skal skaffes, men det skal jeg senere komme tilbage til.

§ 2, der yder Brændselshjælp ogsaa til Arbejdsløshedskassemedlemmer, som er eller har været arbejdsløse i et vist Antal Dage, betegner, saa vidt jeg ved, noget nyt, som ikke tidligere er praktiseret, men derfor kan det jo godt være rigtigt. Efter vor Opfattelse ligger Spørgsmaalet med Hensyn til disse Personer imidlertid ikke saa klart, som det gør for dem, der omfattes af § 1. For det første kan vi ikke forstaa, hvorfor de førstnævnte skal have større Beløb end de gamle og Invaliderne, da det dog er en Erfaringssag, at gamle og syge trænger til mere Varme end yngre Mennesker. For det andet kan vi ikke indse det rigtige i, at man deler de arbejdsløse paa en saadan Maade, at nogle skal have og andre skal ikke have, naar det ikke er den økonomiske Trang, der skal være afgørende. Fagforeningsbogen har i Forvejen saa mange Fordele, saa vi synes ikke, at den alene skulde have Fordelen her. De, der ingen Bog har, kan være daarligere stillet, og det er de i mange Tilfælde.

Det, som navnlig volder vor Betænkning, er imidlertid den udviklede og besværlige Maade, hvorpaa Pengene skal skaffes. Alle de udviklede Metoder, som er opfundet i de senere Aar, baade Refusionsordning og Udligning m. m., Ord-